

Ár ellen¹

A vörös zsírcsepp lustán elterül a felszínen, összevegyül a többivel. A mozgás hulláma fellök egy adag haltejet, a zsír előzékenyen utat enged, felbucskázik egy répa. Olajkatasztrófa másképp. Bőrös a tenger, mint a puding, levegőért tátogva, rajban lökődnek a felszínre a halak, nézi a család a tévében, váltott csatornákon. Nincs levegő, döglötten lebegnek, ezüstösek. Külön-külön szórják vissza a napfényt az égbe, nyitva a szemük, az is döglött, nyitva a szájuk. Szörnyülködik a család, vált a híradó, koccannak a fogaim a kanálon.

Nyitva a szám, remeg a kezem. A leves langyosra hűlt, már egész sokat ettem, a tányéron körben iszamós üledék, zsírperem. Lopva figyelnek, beveszem a kanalat, nyelek, kikenem magam belülről zsírral, tátognak az ereim, a szívem ki fog ugrani a helyéről. Farkasszemet nézünk, csevegnek, közben színlelik, hogy nem rám figyelnek, duruzsol a híradó. Nincs közöm hozzátok, mégis belekényszerítettetek, az sem csinálja vissza, ha kihányom.

Ők már rég az almás piténél tartanak, befelé figyelnek az erőfeszítéstől, csendben küzdenek. Nincs elég nyál, hogy könnyen nyeljék, csak a perisztaltika tolja le a gyomrukig, túl nagyot harapnak. Kocognak a kisvillák, csücsörítve néznek arra, aki beszél, még a koncentrációt is szájjal csinálják. Meg-megállnak egy töredékpillanatra, ha megakad a lefelé csúszó falat csomója, úgy tűnik, nem bírnak el vele. Aztán megkönnyebbülten köhintenek. Rányelnek egy korty fröccsöt, sóhajtanak.

Ketreben, erővel hizlalt állatok húsán nőnek formátlan, kedélybeteg tömbökké, a gyomrukból egész a torkukig felfröcsög a sav. A szerveik sorra feladják, szívroham, epekő, gyomorfekély, zsírmáj, és nekem üvöltik, hogy nem vagyok normális. Ha kívülről tudnák nézni magukat, látnák, hogy nevetséges. És most én is, döglött halak a gyomromban, viszi le őket a perisztaltika, flóraszeptes lébe pottyánó szar lesz belőlük, vécekefe sörtéin legyeknek csali. Teljesen értelmetlen áldozat.

¹ Da: DIÁNA VONNÁK, *Látlak*, Budapest, Jelenkor Kiadó, 2021, pp. 25–37.

Diána Vonnák

Controcorrente

La goccia di grasso cremisi si espande pigramente sulla superficie, confondendosi con le altre. Genera un'onda che disorienta una porzione di lattume, il grasso cede cortesemente il passo, una barbabietola si capovolge. In caso contrario, disastro petrolifero. Il mare si increspa come un budino; boccheggiando in cerca d'aria, i pesci di un banco guizzano in superficie urtandosi, la famiglia li guarda alla televisione, ha cambiato canale. Manca l'aria, galleggiano morti, argentei. Ad uno ad uno riflettono la luce del sole verso il cielo, gli occhi aperti, anche quelli sono morti, la bocca aperta. La famiglia rabbrivisce, il servizio del TG cambia, sento i denti tintinnare sul cucchiaino.

Ho la bocca aperta, mi trema la mano. La zuppa è diventata tiepida, ne ho mangiata già parecchia, nel piatto un anello di viscid residui, grasso sul bordo. Mi lanciano occhiate furtive, metto in bocca il cucchiaino, ingoio, mi cospargo di grasso dall'interno, le mie vene si dilatano, il cuore mi schizzerà fuori dal petto. I nostri sguardi si incrociano, chiacchierano e fingono che non sia me che stavano guardando, il telegiornale in sottofondo. Non ho niente a che fare con voi, eppure mi avete costretta, vomitare non lo cancellerà.

Loro vanno avanti già da tempo con la torta di mele, tengono lo sguardo basso per lo sforzo, combattono in silenzio. Non hanno abbastanza saliva per ingoiarla facilmente, solo la peristalsi la spinge giù fino allo stomaco, danno morsi troppo grandi. Le forchettine sbattono, protendendo la bocca osservano chi sta parlando, la concentrazione si legge loro persino sulle labbra. Si fermano per una frazione di tempo quando il boccone che scende si blocca, sembra non ce la facciano. Dopodiché, con sollievo, fanno un colpo di tosse. Mandano giù un sorso di fröccs, sospirano.

Si gonfiano, depressi, in masse informi ingozzandosi di carne di animali ingrassati a forza in gabbia; l'acido risale loro dallo stomaco fino alla gola. Gli organi cedono loro uno dopo l'altro: infarto, calcoli biliari, ulcera gastrica, steatosi epatica, e pensare che è a me che gridano che non sono normale. Se potessero guardarsi dall'esterno, vedrebbero che è ridicolo. E adesso anch'io, con pesci morti nello stomaco, li manda giù la peristalsi, diventeranno merda che sprofonda nel disinfettante della Flóraszept, esche per le mosche tra le setole dello spazzolino del water. Un sacrificio del tutto incomprensibile.

Belélegzem, amit kilélegeznek: a pállott alvást, a reggeli fokhagymás pirítóst, majonézes kukoricát, halászlével, gyomorsavval a vodkát, a döglött csirke nyállal elegyített testét. A buzi szomszéd kifőzdéjéről beszélnek, kacagnak, visítva undorodnak, féltik magukat, a seggüket feltik, engem féltenek, felkavarodik köztük a levegő.

Kiviszem a Picurnak a maradékot a szálkákkal, mielőtt megbíznának, hogy mosogassam el a zsíros tányérokat. Most kell menekülni, gyorsan, mindenki végzett az evéssel, engem néznének kéjesen, ahogy leróltetek egy darab szikkadt pitét, egy ritmusban nyelnének velem, mint az anyukák, és csak azért sem mennének ki cigizni, ameddig be nem fejezem. Sikítás lenne, mikor földhöz vágom a tányért. Lefognak megint, és felfeszítik a számát.

Kihozom a fészerből a hátizsákomat, bedobom a rajzfüzetem, ki-
osonok a kertkapun, futni kezdek. Végre van levegő, csak az enyém,
orron át be, szájon ki, nyugalom. Nyugalom. Mindjárt minden kitisztul.
Holnapra csak a mama marad itt, vége a vasárnapnak, öt napig jobb
lesz.

A part felé megyek, a város széléig, ahol a levezető edzést tartják. A bokrok mögé húzódom, ahol nem lát meg. Ha kilátszom sem vesz észre, nem jut eszébe, hogy bárki nézheti. Gimnasztikáznak, pár perc múlva otthagyja a csoportot, a gyűrűhöz lép. Fejjel lefelé lóg, nekem háttal, spárgába nyitja a lábát, aztán visszaemeli, összehajtja magát, mintha a legtermészetesebb dolog lenne, aztán egy mozdulattal újra kiegyenesedik. Megáll ebben a pózban, mint egy felfordult feszület, a haja majdnem a földet söpri. Mögötte mindenki más a fűvön nyúlt. Nekikészül, hogy leereszkedjen, épp szembekerül majd velem, úgyhogy gyorsan lehúzódom a bokrok közé, és elindulok.

Mikor visszanézek, már újra a többiekkel ül, terpeszben hajol a jobb bokája felé, aztán úgy marad, mozdulatlanul. Kihátrálok a bokroktól, el jobbra a bezárt üdülőtelep felé, a kerítés aljánál át a lyukon, át a gazon a nádasig, be a stégünkre, rajzolólok. Minden évben nagyobb a nádas. Eni húsz perccel később érkezik, ledobja a táskáját a stég túl-végén, köszönés helyett lerúgja a cipőjét, nekifut, és a fejem fölött a vízbe ugrik.

Inspiro ciò che espirano: l'alito pesante del risveglio, il toast all'aglio del mattino, il mais alla maionese, la zuppa di pesce, la vodka e i succhi gastrici, il corpo di un pollo morto misto a saliva. Parlano della tavola calda del vicino finocchio, ridacchiano, gridano, sono disgustati, sono preoccupati per se stessi, sono preoccupati per il proprio culo, sono preoccupati per me, l'aria si agita tra di loro.

Porto fuori a Picur i resti con le lische, prima che mi incarichino di lavare i piatti sporchi di grasso. Adesso devo svignarmela, di corsa, tutti hanno finito di mangiare, mi guarderebbero lascivamente mentre mando giù un pezzo di torta asciutta, inghiottendo ritmicamente, come la mamma con il bambino, senza neanche uscire a fumare finché io non abbia finito. Se lanciassi il piatto a terra, strillerebbero. Ecco che di nuovo mi tengono ferma e mi forzano ad aprire la bocca.

Tiro fuori dal capannone lo zaino, ci lancio dentro l'album da disegno, sguscio fuori dal cancello del giardino, inizio a correre. Finalmente c'è aria, è solo mia, entra dal naso, esce dalla bocca, calma. Improvvisamente tutto diviene chiaro. Domani ci sarà solo la nonna, la domenica è finita, per cinque giorni andrà meglio.

Mi dirigo verso la riva, fino alla periferia della città, dove si svolge un allenamento estenuante. Mi nascondo dietro i cespugli, dove nessuno può vedermi. Anche se sporgo un po' fuori non se ne accorgerà, non penserà che qualcuno la stia osservando. Fanno ginnastica, dopo un paio di minuti lascia lì il gruppo e si avvicina agli anelli. Sta appesa a testa in giù, la schiena rivolta verso di me, divarica le gambe tra le parallele, quindi le risollewa, si piega su se stessa, come fosse la cosa più naturale del mondo, poi con un movimento si raddrizza di nuovo. Si ferma in questa posizione, come un crocifisso capovolto, i capelli spazzano quasi a terra. Dietro di lei tutti gli altri fanno stretching sull'erba. Sta per scendere, finiremo faccia a faccia, così mi avvio velocemente acquattata tra i cespugli.

Quando mi volto a guardare, già siede di nuovo con gli altri, a gambe divaricate si piega verso la caviglia destra, quindi rimane così, immobile. Camminando all'indietro, mi allontanano dai cespugli, via a destra verso il villaggio turistico chiuso, attraverso il buco ai piedi della recinzione, attraverso le erbacce fino al canneto, su per il nostro molo; disegno. Ogni anno il canneto diventa più grande. Eni arriva venti minuti più tardi, lancia la borsa dall'altro lato del molo, invece di salutare calcia via le scarpe, prende la rincorsa ed eccola saltare in acqua sorvolandomi.

Ott húzza le a sortját, a pólóját, bikiniben integet, hogy jöjjenek utána. Leteszem a rajzfüzetet, ruhástól ugróm a vízbe, azt csinálom, amit ő, ott veszek le mindent.

Pedig te nem is voltál izzadt, hunyorog rám.

Úgyis megszárad hamar.

Elfordulok, kiterítem a ruhákat a stégre.

Látott valaki bejönni?

Nem hiszem, nem volt senki az úton, miért?

Eljöttem otthonról, nem tudom, keresnek-e. De ivott mindenki, nem hiszem, hogy kocsiba ülnek, gyalogolni biztos nem fognak.

Nem mond semmit, csak bólint, ismeri a forgatókönyvet. Hasra fordulva lebegek, nem akarom, hogy sokat lásson a testemből. Kinyitom a szemem, beengedek egy kicsit a kékeszöld homályból, csak most esik le, hogy még mindig remeg a gyomrom, kicsit jobb, mióta ideért. Egymás mögött úszunk, nem sietünk, kicsit lemaradok, nem akarok az ebédre gondolni, nem akarok hazamenni este. A hátára fordul, és várja, hogy beérjem.

Mikor mellé úszom, felegyenesedik, és a lábával tempózva a haját próbálja összefogni, a foga között tartja a hajgumit, míg az ujjjaival rendet vág a tincsei között. Felcsomózza kontyba, majdnem akkora, mint a feje. A nyakát nézem mindig, ha nem túl nyilvánvaló, soha senki más nem ilyen szép, ahogy kiemelkednek haránt a fejbiccentő izmok, olyan, mint egy férfi nyak, mégis más az íve. Nem veszi észre, vagy nem mutatja, az átúszásról beszél, azt mondja, úgy lenne jó, ha kajakkal jönnék mellette, akkor tudna mibe kapaszkodni, ha begörcsöl a talpa. Visszafelé cserélhetünk.

Tavaly együtt úsztunk át a tömeggel, de akkor még edzésre is együtt jártunk. Kitalálta, hogy ha tizennyolc lesz, átússzuk a csatornát Calais és Dover között. Most azt mondja, nem a táv érdekli, amúgy is van pár évünk felkészülni, csak azt akarja tudni, milyen majdnem egyedül nyílt vízben úszni. Hajnalban akar indulni, hogy már a tóról lássuk a napfelkeltét, meg a madarakat, mielőtt a nádasba húzódnak. Aztán felnevet.

Là, si toglie i pantaloncini e la maglietta, e in bikini mi fa cenno di seguirla. Poso l'album da disegno, ancora vestita salto in acqua, ed è lì che mi tolgo tutto come aveva fatto lei.

E tu non eri nemmeno sudata, mi dice ammiccando.

Tanto si asciuga presto.

Mi giro, stendo i vestiti sul molo.

Qualcuno ci ha viste entrare?

Non credo, non c'era nessuno in strada, perché?

Sono fuggita da casa, non so se mi stanno cercando.

Ma hanno bevuto tutti, non credo prendano la macchina, e certamente non verranno a piedi.

Non dice niente, annuisce solo, conosce i retroscena. Galleggio sulla pancia, non voglio che veda troppo del mio corpo. Apro gli occhi, lascio entrare un po' della penombra verde-azzurra, solo ora mi rendo conto che mi trema ancora lo stomaco, va un po' meglio da quando è arrivata. Nuotiamo l'una accanto all'altra, non abbiamo fretta, rimango un po' indietro, non voglio pensare al pranzo, non voglio tornare a casa stasera. Si gira sulla schiena e aspetta che la raggiunga.

Quando arrivo si raddrizza e, continuando a muovere le gambe, prova a tirarsi su i capelli. Tiene l'elastico tra i denti, mentre con le dita si acconcia i riccioli, raccogliendoli in uno chignon grande quasi quanto la sua testa. Le osservo sempre il collo quando è distratta, a nessun altro emergono in maniera così armoniosa i muscoli sternocleidomastoidei quando tende il collo: è come quello di un uomo, ma con una curvatura diversa. Non se ne accorge, oppure non lo dà a vedere, parla della traversata a nuoto, dice che sarebbe una buona cosa se la affiancassi con il kayak, allora saprebbe a cosa aggrapparsi se dovessero venirle i crampi alle piante dei piedi. Possiamo darci il cambio al ritorno.

Lo scorso anno abbiamo fatto la traversata insieme alla turba, ma allora andavamo insieme anche all'allenamento. Si era fissata che una volta compiuti diciotto anni avremmo attraversato a nuoto il canale tra Calais e Dover. Adesso dice che non le importa la distanza, abbiamo comunque un paio di anni per prepararci, vuole solo sapere come ci si sente a nuotare in acque aperte quasi da soli. Vuole partire all'alba, cosicché già dal lago osserviamo il levar del sole, e anche gli uccelli, prima che si nascondano nel canneto. Poi scoppiata a ridere.

Tegnap hajnalban kiúszott, még edzés előtt. Elég korán volt, és nem is figyelt, mikor a nádasból elé siklott egy hattyúcsalád, elől-hátul a szülők, köztük a hat fióka, szürkék és puhák. Amint a közelebbi szülő észrevette, megindult felé örülten sziszegve, a szárnyát is kitárta, és csapkodni kezdett. Hirtelen hatalmasnak tűnt, és Eninek ideje sem volt gondolkodni, az villant az eszébe, hogy a szemébe fog kapni, úgyhogy megindult nagyon gyorsan a part felé, közben, amennyire tudott, a víz alatt maradt, hogy a hattyú ne lássa, merre megy. Jó, hogy olyan korán volt, nevetett, mert így csak két öreg horgász látta, hogy még akkor is menekül, mikor a hattyú már rég visszafordult, és a család eltűnt a tó közepe felé. Csak kiérve jutott eszébe, hogy valószínűleg nem is elég hegyes a hattyú csőre ahhoz, hogy kivájja a szemét. Ennyit a madármegfigyelésről.

Mióta érdekelnek téged a madarak?

Lebukik, mielőtt válaszolna. Mióta Ábel eltűnt, nem alszik jól, nyughatatlan, néha aggódik, de gyakran inkább dühös rá, amiért bizonytalanságban hagyja, küldhetne egy e-mailt vagy egy sms-t legalább, nem hajlandó elhinni, hogy sehol nincs térerő. Hova is ment pontosan, kérdezem, de közben lefoglal, hogy hínárba ér a lábam, próbálok tisztább helyet keresni. A Duna-deltába, egy Gorgova nevű falu mellé, pelikánokat gyűrűznek, és hiába tudja, hogy gyerekes az egész, mióta Ábel nem ír, a vízimadarakat figyeli mindennap, mintha ettől utólag is közelebb tudna jutni, mintha egyszerre lenne bosszú, mert nélküle csinálja, és bocsánatkérés, mert korábban sosem ment vele.

És rájöttél valamire?

Ábellel vagy a madarakkal kapcsolatban?

Gondolom, az utóbbi is az előbbiről fog szólni.

Vigyorgok rá, nem akarom, hogy lássa, nem érdekel az egész. A madarak még csak-csak.

Ieri all'alba è uscita a nuotare, ancora prima dell'allenamento. Era abbastanza presto e neanche si era accorta che dal canneto era emersa una famiglia di cigni: davanti e dietro i genitori, nel mezzo i sei piccoli, grigi e soffici. Appena il genitore più vicino si è accorto di lei, le si è lanciato contro soffiando come un pazzo, per giunta ad ali spiegate, e ha iniziato a sbatterle. Improvvisamente sembrava gigante, ed Eni non ha avuto nemmeno il tempo di riflettere, le è balenato nella mente che l'avrebbe aggredita agli occhi, perciò è scattata di corsa verso la riva ed è rimasta il più possibile sott'acqua, così che il cigno non vedesse da che parte era andata. È un bene che fosse così presto, ha detto ridendo, così solo due vecchi pescatori l'hanno vista darsela a gambe addirittura quando il cigno era già tornato indietro da tempo e la famiglia era sparita verso il centro del lago. Solo dopo essere uscita dall'acqua le è venuto in mente che, probabilmente, il becco del cigno non è nemmeno così appuntito da cavarle gli occhi. Basta così con il birdwatching.

Da quando ti interessano gli uccelli?

Si immerge prima di rispondere. Da quando Ábel è sparito non dorme bene, è irrequieta, qualche volta preoccupata, spesso invece arrabbiata perché l'ha lasciata nell'incertezza, potrebbe almeno inviare un'e-mail o un sms, non vuole credere che non ci sia campo da nessuna parte. Chissà dove è andato di preciso, mi domando tra me e me, ma nel frattempo sono distratta dalle alghe che mi toccano i piedi, devo cercare di trovare un punto più pulito. Nel delta del Danubio, accanto ad un villaggio chiamato Gorgova, a inanellare i pellicani e, sebbene lei sappia che si tratta di una cosa infantile, da quando Ábel non si fa più sentire, controlla ogni giorno gli uccelli acquatici, come se ciò potesse avvicinarla a lui, come se fosse al tempo stesso sia una vendetta, perché lo sta facendo senza di lui, che delle scuse, perché prima con lui non l'aveva mai fatto.

E hai scoperto qualcosa?

Su Ábel o sugli uccelli?

Suppongo che la seconda questione riguarderà la prima.

Le faccio un sorrisetto, non voglio che capisca che non mi interessa affatto. Gli uccelli, pure pure.

Lefröcsköl, miközben mégis komoly az arca, az egyetlen dolog, amit észrevett, mondja, az, hogy bizonyos szögből tökéletesnek tűnnek, mintha soha egyetlen mozdulatuk sem hibázna, aztán rájuk nézel szemből, vagy mikor nyelni próbálnak, és vége a látszatnak, pont olyan komikusak, mint az úszógumis gyerekek meg a hájas strandolók.

Éhen halok, jelenti ki, és elindul a stég felé. Szakítani fogok vele, mielőtt ő teszi meg, veti még hátra. Lehet, hogy bánja, hogy elmondta az egészet.

Nem akarom nézni, miközben eszik, pedig ő az egyetlen, aki úgy csinálja, hogy elhiszem neki, hogy nem rólam szól. Kicsomagolja, jól megtömött sonkás szendvics, harapja mellé a paradicsomot, a karomra fröccsen a leve. A tiszta kisujjával közben a rajzfüzetemet lapozza, félni fogok tőled, annyira perverz, mondja tele szájjal, minden lapon anatómiai ábrák, izmok mozdulatba fagyva, madárcsontvázak, felboncolt szemek. Ezerszer látta, mégsem ismeri fel a saját vádliját, a saját lapockáját. Talán én nem úgy rajzolom, hogy felismerje, az tetszik benne, hogy tökéletes, nem az, hogy az övé.

Szédelgek, azt hiszem, még mindig az ebéd miatt, nem múlik el belőlem az undor. Ma kamillateában egy kávéskanál méz, hetvenöt gramm nulla százalékos joghurt, egy koffeintabletta. Ebédre utána ki tudja, mennyi volt a halászlé meg az a darab kenyér, amit rám tukmáltak mellé, feszül a gyomrom. Akármit csinállok, mindent kiszorít, hogy közben a testemre gondolok. A renyheségére és az alkalmatlanságára. Látni benne a majdanit, a narancsbőrös, irodában ülős emésztetlenséget, a szűkösséget és az ostobaságot. Akármit csinállok, akkor sem tudom arról az útról egy másikra tenni, annak vagyok az első állomása. Tizenkét kiló mínusz után is van benne valami puhaság, ami undorít, nem jöhet belőle semmi értelmes gondolat.

Eni erről nem tud semmit, azért vonz, mint a mágnes, mert úgy van a testében, hogy alig gondol rá, csak használja, mint egy gyerek, kézen áll, fut, paradicsomot rág. Tudja, mikor kapja el a tekinteted, és mikor ne nézzen vissza, ha ott felejtet rajta a szemed, hogy válaszoljon rá minden mozdulata. Egy-egy órára elsöpri az undort.

Mi schizza, ma nel frattempo ha un'espressione seria. L'unica cosa che ha notato, dice, è che da una certa angolazione sembrano perfetti, come se non sbagliassero mai un singolo movimento, e poi li si guarda da davanti oppure mentre provano a deglutire, e la finzione è finita, sono comici esattamente come i bambini con la ciambella e i ciccioni in spiaggia.

Sto morendo di fame, annuncia, e si avvia verso il molo. Romperò con lui prima che sia lui a farlo, aggiunge sopra la spalla. Forse si è pentita di avermi raccontato tutto.

Non voglio guardarla mentre mangia, anche se lei è l'unica che lo fa in modo che io creda che non si tratti di me. Lo scarta, il panino al prosciutto è ben farcito, addenta di lato il pomodoro, il succo mi schizza sul braccio. Nel frattempo, con il mignolo pulito sfoglia l'album da disegno, inizierò ad aver paura di te, sei così perversa, dice con la bocca piena, su tutte le pagine figure anatomiche, muscoli catturati in movimento, scheletri d'uccello, occhi sezionati. Lo ha visto migliaia di volte, e ancora non riconosce il suo stesso polpaccio, la sua stessa scapola. Probabilmente non disegno il suo corpo perché lo riconosca, quello che mi piace è il fatto che è perfetto, e non che è il suo.

Mi gira la testa, credo sia sempre a causa del pranzo, il disgusto non mi passa. Oggi una camomilla con un cucchiaino di miele, settantacinque grammi di yogurt zero percento grassi, una compressa di caffeina. A pranzo, poi, chissà quant'erano la zuppa di pesce e quel pezzo di pane che mi ci avevano rifilato. Mi si stringe lo stomaco. Qualsiasi cosa io faccia, non riesco a non pensare al mio corpo. Alla sua pigrizia. Alla sua inadeguatezza. Vi si scorge l'avvenire, il rifiuto per una vita cellulitica passata seduta in ufficio, la limitatezza, la stupidità. Qualsiasi cosa io faccia non posso lasciare questa strada per imboccarne un'altra, sono solo alla prima tappa. Dopo dodici chili persi presenta ancora delle morbidezze che mi disgustano, senza che possa uscirne nessun pensiero sensato.

Eni di questo non sa nulla, mi attrae come un magnete perché è talmente a suo agio col proprio corpo che a malapena ci pensa, lo usa semplicemente, come un bambino, sta in piedi sui palmi, corre, mastica un pomodoro. Sa quando incontrare il tuo sguardo, e quando non voltarsi quando i tuoi occhi indugiano su di lei, perché siano i suoi movimenti a rispondervi. Per qualche ora spazza via il disgusto.

Késő délután lesz, mire hazakísérem, száraz és nyárszagú az összes ruhánk. Mindent kitaláltunk, a kajakot is levittük a stégre, átölel, mielőtt bemegy a kapun, pusztit ad, aztán átfut valami az arcán, hirtelen nem engedi, hogy kihátráljak. Fél kézzel tart, a másikkal a mutató- és a hüvelykujja közé fogja a csuklóm, a fejét rázza.

Gréti, nem lehet így.

Hogy?

Hogy húsz kiló vagy, és azt játsszuk, hogy ez normális.

Elenged. Duplája, mondom, és elindulok, hátha abbahagyja. Nehogy már belőle is ez a kényszerítés jöjjön.

A táskád!

Visszafordulok érte, Eni a kaput támasztja, hirtelen szomorúnak tűnik, pont olyan szánalommal néz, mint mások szoktak.

Öt harminc, stég, ugye?

Bólogatok. Elég rég eveztem ennyit, jó lesz.

Mikor egyedül vagyok, próbálom kitisztítani magamból, olyan, mintha arcon köpött volna. De nem akarom lemondani a másnapot. Miközben úszik, úgyis magával lesz elfoglalva, és jó lesz figyelni a hátát, a mozdulatait, az egészségtől kicsattanó testét. Reggel nagyon óvatosan kell kimennem, bezárták a bejáratit ajtót és elrejtették a kulcsot. A fürdőszobaablakon könnyen ki lehet mászni, csak csöndben kell csináljam, nehogy felébredjenek.

Húvós a hajnal, jólesik a fülledt éjszaka után, a tetőtéri szobámban megül a hőség, gyantát izzad a mennyezet faburkolata, egy szál lepedő alatt is folyik rólam a víz. Tompaság van rajtam, ahogy kikelek az ágyból, éhes vagyok, egy fél Cerbona szeletet eszem reggelire, a másik felét elviszem ebédre, jobban szerettem, mikor minden érzékszervem éles volt az éhségtől, de az eltűnt egy hónapja, azóta sosem oszlik fel teljesen a köd.

Eni hátulról lep meg, mikor már majdnem a kerítésnél vagyok, a vállamba markol, de mire megrémülnék, felnevet.

Sarà tardo pomeriggio quando la accompagnerò a casa e tutti i nostri vestiti saranno asciutti e profumeranno d'estate. Abbiamo trovato tutto, abbiamo portato anche il kayak giù al molo, mi abbraccia prima di entrare dal cancello, mi dà un bacio, poi qualcosa le attraversa il volto, improvvisamente non mi lascia andare. Mi tiene con una mano, con l'altra mi afferra il polso stringendolo tra l'indice e il pollice, scuote la testa.

Gréti non è possibile così.

Cosa?

Che pesi venti chili e che facciamo finta che questo sia normale.

Mi libera. Il doppio, dico, e vado via, magari lascerà perdere. Non è possibile che anche lei inizi con questa forzatura.

La borsa!

Torno indietro a prenderla, Eni tiene aperto il cancello, all'improvviso sembra triste, mi guarda con la stessa identica compassione con cui gli altri sono soliti guardarmi.

Cinque e trenta, molo, giusto?

Annuisco. È da un pezzo che non remo così tanto, sarà proprio bello.

Quando sono da sola provo a purificarmi come se mi avesse sputato in faccia. Ma non voglio disdire per domani. Mentre nuota tanto sarà occupata, e potrò osservare bene la sua schiena, i suoi movimenti, il suo corpo raggianti di salute. La mattina devo andarmene con molta discrezione, hanno chiuso la porta d'ingresso e ne hanno nascosto la chiave. È facile sgattaiolare dalla finestra del bagno, basta farlo silenziosamente per non svegliarli.

È fresco all'alba, è bello dopo la notte afosa, nella mia stanza in mansarda il calore si conserva, i listelli di legno del soffitto trasudano resina, già solo un lenzuolino basta a farmi sudare. Avverto un senso di torpore. Uscita dal letto ho fame, mangio mezza barretta Cerbona per colazione e mi porto l'altra metà per pranzo. Preferivo quando tutti i miei organi di senso erano vibranti per la fame, ma questa sensazione è scomparsa da un mese, e da allora la foschia non si dissolve mai del tutto.

Eni mi sorprende da dietro quando sono ormai quasi giunta alla recinzione, mi afferra la spalla e scoppia a ridere prima che io possa spaventarmi.

A kajakot segít a vízre tenni, aztán fogja, míg bemászom.

Kész vagy?

Mehetünk.

Hagyom, hogy elöl menjen, nem akarom, hogy lemaradjon, aztán mire felkel a nap, megtaláljuk a távolságot, ami mindkettőnknek kényelmes, egymás mellett haladunk talán tíz méterre, lassan evezek, alig mártom a vízbe a lapátot. Nem beszélünk, ahhoz neki túl gyors az úzás, legalábbis egyelőre. Alig vannak a vízen, a távolban pár vitorla sziluettje, kint a parthoz közel kacsák. Egyetlen csónak mellett haladunk el, öregember horgászbottal, kardigánban, nem köszön, mi se köszönünk.

Hiányzik az edzés. Nem fáj már a jobb csuklóm, nem is érzem evezés közben, de sokkal gyengébb, mint a bal, ki tudja, mikor áll helyre rendesen. Egy szilánkosra tört orsócsont, és vége, olyan távol van minden azelőttől, mintha évek teltek volna el. Eni nyugodtan halad, kicsit lassabban, időnként visszanéz. Tegnap megkérdezte, nem akarok-e visszajönni, de késő, annyira nem voltam jó, hogy külön foglalkozzanak velem, míg vissza nem erősödöm, a kicsikhez meg nem megyek. Nem bírja elfogadni, azt hajtogatja, hogy három-négy hónapnál többet nem lett volna muszáj kihagyni, az orvos sem azt mondta, hogy egy évet kell.

Nem akarom, vesszen az egész, nem kell. A testem sem. Kér, és nem adok enni, alvást, nem adok, mert függeni kezd tőle. Ha ki tudnám adni, ha erős lennék, toporzékolnék, de mire a felszínre ér, csak néma vád lesz, zsibbadtság. Undorít, hogy nem fog rajta az akaratom.

Eni megáll, hozzám úszik, kiadom a kulacsát, az időt kérdezi.

Mi aiuta a portare il kayak in acqua e poi lo tiene mentre ci salgo.

Sei pronta?

Possiamo andare.

Lascio che vada per prima, non voglio che rimanga indietro, poi al sorgere del sole abbiamo già trovato una distanza che sia confortevole per entrambe. Procediamo a una decina di metri l'una dall'altra in parallelo, remo lentamente, affondo appena la pagaia in acqua. Non parliamo perché nuota molto velocemente, almeno per adesso. In acqua non c'è quasi nessuno, in lontananza si vedono le sagome di un paio di vele e laggiù, vicino alla riva, delle anatre. Passiamo accanto ad un'unica barca, un vecchio con la canna da pesca, ha un cardigan, non saluta, nemmeno noi salutiamo.

Mi manca l'allenamento. Il polso destro non mi fa più male, non lo sento nemmeno mentre remo, ma è molto più debole del sinistro, chissà quando si riprenderà del tutto. Una frattura scomposta al radio ed è finita, si è così distanti da tutto ciò che c'è stato prima, che è come se fossero trascorsi anni. Eni avanza tranquilla, un po' più lentamente, di tanto in tanto si guarda indietro. Ieri mi ha domandato se avevo voglia di tornare, ma era tardi, non ero abbastanza brava perché si occupassero di me separatamente finché non mi fossi rimessa in forze, e con i bambini non ci vado. Non riesce ad accettarlo, continua a ribadire che non era necessario lasciare per più di tre-quattro mesi, nemmeno il dottore aveva detto che sarebbe servito un anno.

Non lo voglio, al diavolo, non serve. Nemmeno il mio corpo. Lui chiede, e io non gli do cibo, o sonno; non glieli do perché inizia a diventarne dipendente. Se potessi sfogarmi, se fossi forte, pesterei i piedi per terra, ma quando tutto questo sta per venire a galla, ecco che diventa solo un'accusa muta, un torpore. Mi disgusta il fatto che non si faccia come voglio.

Eni si ferma, nuota verso di me, le porgo la borraccia, chiede il tempo.

Ötven perce jövünk, szerintem egy negyven körül megleszel, maximum egy ötven.

Mosolyog, piros karikákat hagyott a szeme körül

a szemüveg.

Két óra alatt bármi jó.

Lassan elindul, de most háton, nagyokat rúg, mint egy béka, és azt mondja, jó úszni evezés helyett, gondolkodik rajta, hogy kicsit kiszáll, járhatnánk inkább úszni együtt, nem?

Hogy szállnál ki pont most?

Nem akarok profi versenyző lenni, lassan muszáj dönteni.

Tavaly még akartál.

De már nem akarok.

Nem lehet csak úgy kiugrani, neki nem. Hezitál, azt mondja, nem az óra ellen akar versenyezni, fáradt. Nem tudja meggyőzni magát, hogy számít, egyedül unja az egészet. Inkább valahonnan valahova akar eljutni, valami célt keresni az egésznek, mert most úgy érzi magát, mint egy kiállítási kutya. Vagy egy versenyló.

Rájöttem, hogy rossz versenyző lennék amúgy is, ha valaki kell ahhoz, hogy mindent beleadjak, egyedül olyan mesterkélt az egész.

Lehet, hogy csak valaki mást kell találnia, akivel jó lenne párban evezni, kezdem, dobol a vér a fülemben.

Lehet, az valószínűleg segítene, de most annyira kiestem a lendületből, hogy elmúlt, nincs kedvem. Csinálni szeretem, de unom a kereteket. A csuklód hogy van?

Nem fáj, de elég gáz, hogy mennyire gyenge.

Nem gyenge, jól jössz.

Visszatolja a szemüvegét, megfordul, és újra mellúszásba fog. Járhatnánk úszni, ha azt akarja. Pedig csapda, átlátok rajta, de csinálhatok úgy, mintha hinnék neki. Ha megyek, enni kell, az lesz a fizetség, éreznie kell, hogy van értelme.

Procediamo da cinquanta minuti, secondo me te la caverai con circa quaranta, cinquanta al massimo.

Sorride, gli occhialetti le hanno lasciato dei cerchi rossi attorno agli occhi.

Sotto le due ore va bene tutto.

Riparte lentamente, ma questa volta a dorso, scalciando come una rana. Dice che è bello nuotare invece di remare: sta pensando di mollare per un po'. Piuttosto, potremmo andare a nuotare insieme, no?

E come faresti a mollare proprio adesso?

Non voglio gareggiare a livello professionale, devo decidere con calma.

L'anno scorso lo volevi.

Ma non lo voglio più.

Non si può semplicemente lasciar perdere così, lei non può. Esita, dice che non vuole gareggiare contro un orologio, che è stanca. Non riesce a convincersi del fatto che ne valga la pena, da sola tutto la annoia. Preferisce spostarsi da una parte all'altra, trovare uno scopo al tutto, perché adesso si sente come un cane da esposizione. O come un cavallo da corsa.

Mi sono resa conto che sarei comunque una pessima atleta dato che ho bisogno di qualcuno per dare tutta me stessa, dal momento che da sola è tutto così artificioso.

Forse deve solo trovare qualcun altro con cui fare coppia, esordisco, mentre il sangue mi pulsa nei timpani.

Forse quello aiuterebbe, ma adesso ho perso lo slancio, è passato, non ne ho voglia. Mi piace farlo, ma mi annoia il contorno. Il polso come va?

Non fa male, ma è imbarazzante per quanto è debole.

Non è debole, stai andando bene.

Si risistema gli occhialetti, si gira e riprende a rana. Potremmo andare a nuotare, se è quello che vuole. Ma è una trappola, è chiaro, però posso far finta di crederle. Se ci vado, dovrò mangiare, questa sarà la sua ricompensa, deve sentire che c'è un motivo per farlo.

Meleg van, de még elviselhető, mire észbe kapok, közel a túlsó part. Eni nagyobbik bátyja integet a strandról, nem is szólt, hogy itt leszek. Persze hogy nem szólt. Ugyanakkora égnek álló haja van, mint Eninek, pár éve kicsit szerelmes voltam belé. Mikor Eni kiúszik, törölközőt csavar köré, nekem is integet, de gyorsan elkapja a szemét rólam.

Ha unjátok vagy fáradtak vagytok, hazavisszük a kajákat kocsival, felfér a csomagtartóra.

Eni a fejét rázza, míg én ellenőrzöm, mennyire lettek vizesek a dolgaink, elég, ha délután megyünk vissza, addig pihenünk.

Anyának mondtad, miért jössz?

Ádám visszaül a törölközőjére, ledobja a pólóját.

Dehogyan mondtam, majd te elmondod neki, ha hazaértél.

Hoztam palacsintát, várjatok, a kocsiban hagytam a dobozt, mindjárt visszajövök.

Eni könyörgően néz rám, miközben megköszöni neki. Van egy percem, míg visszaér.

È caldo, ma ancora sopportabile. Per quando me ne rendo conto, l'altra sponda è vicina. Il fratello maggiore di Eni ci saluta dalla spiaggia, non ci aveva nemmeno detto che sarebbe venuto. Certo che non l'ha fatto. Ha gli stessi capelli irti di Eni, un paio d'anni fa avevo una piccola cotta per lui. Quando Eni esce dall'acqua la avvolge in un asciugamano, saluta anche me, ma distoglie velocemente lo sguardo.

Se siete stufe o stanche, portiamo il kayak a casa in macchina, nel portabagagli c'entra.

Eni scuote la testa mentre io controllo quanto si sono bagnate le nostre cose. Sarà sufficiente tornare nel pomeriggio, fino ad allora ci riposeremo.

Hai detto a mamma perché vieni?

Ádám si risiede sul suo asciugamano e si toglie la maglietta.

Absolutamente no, poi glielo dirai tu quando tornerai a casa.

Ho portato le crêpes, aspettate, ho lasciato la confezione in macchina, torno subito.

Eni mi guarda supplicante mentre lo ringrazia. Ho un minuto prima che torni.

Trad. di Sara Luigia Tomassetti